

3.2

O vizualni argumentaciji: multimodalnost kot sestavljeni pomen in sestavljene izjave

Druga sodobna teorija, na katero bi želeli opozoriti in ki se na prvi pogled (morda) zdi druga, nasprotna stran teorije argumentacije v jeziku, je multimodalnost. Multimodalnost (angl. *multimodality*)¹ v jezikoslovju oz. družboslovju in humanistiki nasploh zaznamuje različne pristop(e) v pojmovanju komunikacije oz. diskurza kot rezultata interakcije različnih semiotskih kodov. Izhajajoč iz pojmovanja jezika kot zgolj enega od znakovnih (semiotskih) sistemov, s katerimi je mogoče upomenjanje, multimodalnost v najširšem pomenu zaznamuje načine, na katere se jezik, slika, zvok in drugi komunikacijski kodi *povezujejo – součinkujejo*, da ustvarjajo pomen.² Kot aktualno in polemično živahno področje raziskovanja, ki vsebuje zelo raznolike poglede na to, kaj multimodalnost sploh je in kako se (lahko) tvorijo pomeni multimodalnih diskurzov, je multimodalnost kot eden od načinov za interpretiranje (zlasti) vizualne kulture stopila v ospredje v drugi polovici 20. stoletja z razvojem novih komunikacijskih sredstev in poudarjeno družbeno vlogo vizualnih podob. Njena primarna

1 V slovenščini se namesto *multimodalnosti* ponekod uporablja tudi izraz *večkodnost*.

2 Osnove o teoretsko in metodološko izjemno raznolikem polju semiotike, ki jo v najširšem smislu lahko razumemo kot disciplino, ki se ukvarja z znaki (tj. oblikami besed, podob, zvokov, gest in objektov), znakovnimi sistemi ter njihovimi pomeni v družbi, je mogoče prebrati npr. v delih *Encyclopedia of Semiotics* (Bouissac, 1998) in *Semiotics: The Basics* (Chandler, 2007; različica tega dela je dostopna tudi v obliki portala *Semiotics for Beginners*: <http://visual-memory.co.uk/daniel/Documents/S4B/index.html>).